

POSUDEK VEDOUCÍHO NA DIPLOMOVOU PRÁCI

Jméno diplomanta:	Lukáš Koudele
Téma práce:	Ochrana před průtahy ve správním řízení a v řízení před správními soudy
Rozsah práce:	162 str. (vlastního textu)
Datum odevzdání práce:	30. 5. 2018 / 31. 5. 2018

1. Aktuálnost (novost) tématu

Autorem zvolené téma, byť nelze považovat za nové, je jednoznačně stále vysoce aktuální.

2. Náročnost tématu na teoretické znalosti, vstupní údaje a jejich zpracování a použité metody

Téma je náročné na teoretické znalosti a vstupní údaje. Autor zpracoval obdivuhodné množství soudních rozhodnutí a v problematice se jednoznačně orientuje. Co se týče teoretických znalostí, práce má určité nedostatky; vytvoření hlubších teoretických základů však autor hned v úvodu *a priori* odmítá, přičemž uvádí, že vše chce „rozebírat výlučně svým pohledem“ (s. 2). Co se metody týče, diplomant téma zpracoval jednoznačně originálním a svébytným, snad až odvážným způsobem.

3. Formální a systematické členění práce

Diplomová práce má celkem 5 částí – úvod; společná východiska pro průtahy ve správním řízení i v řízení před správními soudy; průtahy ve správním řízení; řízení před správními soudy; závěr.

Autorem zvolené členění práce má jednoznačně svou logiku. Z hlediska rozsahu práce jsou kapitola 2 (s. 15–128) a kapitola 3 (s. 129–162) ve výrazném nepoměru. Kapitola o průtazích v soudním řízení správním, které jsou přitom druhou v tématu práce vymezenou oblastí, pak působí jako nezbytný „doplňek“. Autor měl rovněž rozsah jednotlivých částí uzpůsobit zvolenému tématu. V tomto ohledu nadbytečně působí podkapitola o průtazích v řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím (s. 108–128).

4. Vyjádření k práci

Předložená práce je hlubokým a podrobným zpracováním zvoleného tématu, byť to platí zejména ve vztahu k prvnímu podtématu (srov. dále). Autor v práci na mnoha místech přichází s podnětnými a zajímavými přístupy a závěry, byť některé z nich by mohly být považovány za diskusní. Kvalitu práce však výrazně snižují autorem zvolené výrazové prostředky (srov. dále).

5. Kritéria hodnocení práce

Splnění cíle práce	Cíle práce nejsou v jejím úvodu explicitně vyjádřeny, avšak jsou z něj patrné. Za pomoci analýzy (srov. „rozebrat“ na s. 1) chce autor zhodnotit současnou právní úpravu správního řízení a soudního řízení správního ve vztahu k průtahům. V případě závěru o nevhodnosti právní úpravy si autor klade za cíl navržení možných změn (s. 2).
--------------------	--

	Lze uvést, že tyto cíle se autorovi podařilo splnit.
Samostatnost při zpracování tématu včetně zhodnocení práce z hlediska plagiátorství	Na tomto místě považuji za nezbytné jako vedoucí práce uvést, že autor v průběhu zpracovávání diplomové práce konzultoval pouze na jeho začátku. Neměl jsem příležitost vyjádřit se ke konečné délce práce, závěrům a zejména způsobu vyjadřování diplomanta. Práce mi před jejím odevzdáním nebyla předložena k přehlédnutí. Práci považuji za svébytné zpracování zvoleného tématu. Nepředpokládám, že by autor nepracoval samostatně. Automatická kontrola neodhalila z hlediska plagiátorství žádné vady.
Logická stavba práce	Práce je vystavěna logicky správně. O nepoměru kapitol 2 a 3 a snad nadbytečném zařazení podkapitoly 2.4 byla již zmínka.
Práce se zdroji (využití cizojazyčných zdrojů) včetně citací	Autor zpracoval obdivuhodné množství rozhodnutí vnitrostátních soudů. Naopak práce s judikaturou ESLP je minimální; nesouhlasím s autorem, že není „nutné“ se jí zabývat (s. 6); např. u kritérií přiměřenosti délky řízení (s. 10–13) jednoznačně chybí. Použitá literatura je pouze základní a pouze komentářová; chybí odborné články a monografie. Zahraniční (cizojazyčnou) literaturu autor zcela opomenul. Odkazy na komentář k soudnímu řádu správnímu (Jemelka, L. et al. <i>Soudní řád správní. Komentář</i> . Praha: C.H.Beck, 2013) je citován chybně; na uvedených stranách se uvedené myšlenky či úvahy vůbec nenachází (nevycházel snad autor z tzv. Beckovského komentáře ke správnímu řádu a nikoliv k soudnímu řádu správnímu?). Naopak v pozn. č. 228 není citován komentář ke správnímu řádu, jak autor uvádí (s. 93). V práci citovaní autoři by však měli být v textu uvedeni kromě příjmení rovněž iniciálou osobního jména. Označení jednotlivých soudních rozhodnutí by spíše než v samotném textu mělo být uváděno v poznámce pod čarou. U výkladu o judikatuře ESLP (s. 6) autor neuvádí zdroje, ze kterých čerpá. V textu se na některých místech objevují příliš dlouhé citace ze soudních rozhodnutí, a to i v případech, kdy by stačilo uvést závěry z nich vyplývající.
Hloubka provedené analýzy (ve vztahu k tématu)	Kladně hodnotím, že v úvodní části autor kromě cílů (byť nepřímou) uvádí rovněž použité metody a motivaci (byť je snad příliš osobní). Analýza první části zvoleného tématu (ochrana před průtahy ve správním řízení) je výjimečně

	<p>a chvályhodně hluboká. Autorem zvolené téma však zahrnuje rovněž ochranu před průtahy v soudním řízení správním; hloubka analýzy této druhé oblasti vykazuje nejen určité rezervy, které jsou ve srovnání s prvním podtématem až zklamáním (autor se např. nedostatečně zabývá ústavní stížností, zcela opomíjí mezinárodně právní kontrolní mechanismy nebo tzv. kompenzační prostředky ochrany).</p>
<p>Úprava práce (text, grafy, tabulky)</p>	<p>Práce je napsána zcela hutným textem při použití nevhodného řádkování práce. Ani při započítání poznámkového aparátu se autorem uvedený počet znaků (476.645) ani zdaleka neblíží 162 normostranám.</p> <p>V poznámkovém aparátu není zvolen jednotný druh písma.</p>
<p>Jazyková a stylistická úroveň</p>	<p>Jazykovou a stylistickou úroveň považuji za nejhorší stránku předložené práce, pro kterou jsem dokonce zvažoval, že práci k obhajobě nedoporučím. Autorem použitý styl vyjadřování považuji pro diplomovou práci za zcela nevhodný. Autorova jízlivá a v některých případech až útočná kritika zejména závěrů judikatury českých soudů (krajské soudy, Nejvyšší správní soud, Ústavní soud), která prokazuje nedostatek úcty a respektu vůči autoritám, orgánům veřejné moci či minimálně zkušenějším právníkům, po mém soudu není hodna studenta a budoucího absolventa Právnické fakulty UK, diplomanta Katedry správního práva a správní vědy. Jako vedoucí práce se proti ní musím ohradit. Nejde přitom vůbec o to, že diplomant závěry judikatury či literatury kritizuje, ale o to, jak, jakým způsobem, to činí. Nesouhlasit je možné, ba naopak vhodné, ale lze (a v kvalifikační práci je třeba) to činit slušným a kultivovaným způsobem. Tímto, po mém soudu zcela zbytečným, prvkem autor jednoznačně snižuje kvalitu své práce, úvah a závěrů v ní obsažených. Pouze příkladmo lze uvést autorovy úvahy o absenci nestrannosti či podjatosti soudců (s. 6), jejich nepřemýšlení (s. 2), zcela nesmyslných důvodech (s. 52), zmínky o korupci (s. 137) či následující větu (dokonce tučným písmem): „žádný rozumně smýšlející člověk nemůže jako přiměřenou lhůtu k provedení procesního úkonu akceptovat lhůty, které akceptuje Nejvyšší správní soud“ (s. 160). Celé to pak podkresluje diplomantem použitá tzv. ich forma, v kvalifikačních pracích užívaná, byť nikoliv bez výhrad.</p> <p>Nad těmito mými výhradami nakonec převážil</p>

	obsah práce a hloubka zpracování tématu, včetně práce s judikaturou. Z tohoto důvodu jsem se nakonec přiklonil k tomu práci k obhajobě doporučit s tím, že konečné rozhodnutí bude na zkušební komisi.
--	--

6. Připomínky a otázky k zodpovězení při obhajobě

Budu-li hodnotit pouze obsah, autor na mnoha místech skutečně přichází se zajímavými přístupy k problematice a se zajímavými závěry, z nichž některé by mohly být snad až inspirací pro další rozbor. Z hlediska obsahového určitě nepovažuji práci za nekvalitní.

O to překvapivější však jsou některé nedostatky a pochybení, kterých se autor v textu dopouští, zvláště uvážíme-li, jakým způsobem autor přistupuje k názorům, se kterými nesouhlasí, a jejich autorům.

Z konkrétnějších připomínek lze na tomto místě uvést následující. Například autor ve svých úvahách zcela opomíjí vázanost nižších soudů právními názory vyšších soudů, popř. Ústavního soudu, přičemž staví do popředí vázanost soudů zákonem (s. 2), aniž by reflektoval závěry doktríny a judikatury k této otázce. Listina základních práv a svobod skutečně není usnesením ČNR (s. 4). Autor v rámci výkladu o společných východiscích (s. 4 a násl.), ale i dále (s. 129) sice uvádí EÚLP, ale zcela opomíjí Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Listinu základních práv EU nebo evropské *soft-law*. I v případě EÚLP se však dopouští pochybení, když zcela opomíjí, že i ve správním řízení se rozhoduje o *trestním obvinění* (s. 5–6, s. 11). Autorovy závěry o shodnosti/rozdílnosti termínů „lhůta bez zbytečných průtahů“ a „přiměřená lhůta“ (s. 5) jsou nejasné. Není možné prodloužit lhůtu, která již uplynula (s. 40). Nejasné je vymezení okamžiku výzvy k odstranění vad žádosti (s. 42). Autor některé otázky řeší, aniž by zohlednil širší kontext; tak např. pakliže není v případě nesprávného doručování rozhodnutí vydáno (s. 53), znamenalo by to, že v případě neoznámení rozhodnutí (srov. § 84 s. ř.) se odvolání podává proti neexistujícímu rozhodnutí; navíc procesualistika (srov. výklady o stránkách právní moci) počítá s tím, že právní moc nenastává vůči všem účastníkům ve stejný okamžik (s. 53). Není jasné, jaký je podle autora rozdíl mezi rozhodnutím věci a vydáním rozhodnutí (s. 54). Podle mého názoru nelze směřovat nicotnost rozhodnutí s nečinností při jeho vydávání (s. 54). Některé závěry autora, zejména stran konkrétních lhůt pro rozhodování, vycházejí spíše z jeho představ než z reality rozhodování správních orgánů a soudů a metodiky jejich práce. Ustanovení § 6 s. ř. odkazuje na § 80 v celém jeho rozsahu (s. 76). Je-li rozhodnutí o opatření proti nečinnosti rozhodnutím o právech a povinnostech ve smyslu § 67 odst. 1 s. ř. (s. 78–79), není mi jasné, o jakých právech/povinnostech a koho je jím rozhodováno. Autor opomíjí další formy rozhodnutí (s. 79). Závěr o povinnosti vyčerpat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti v případě ústředního správního úřadu či jeho vedoucího (s. 90–91) je v souladu se zásadou subsidiarity soudní ochrany a doporučeními o alternativních způsobech řešení správních sporů. Definice rozhodnutí podle s. ř. a podle s. ř. s. nejsou užší, nebo širší (s. 95), jsou jiné. Správní řízení není pouze postup podle s. ř. (s. 119). Závěr, že jedinou možnou obranou je podání ústavní stížnosti (s. 127) ignoruje závěry doktríny a judikatury (RS NSS) k žalobním typům podle s. ř. s. a vztahu správního soudnictví a ústavního soudnictví. Autor opomíjí, že okamžik „rozhodnutí“ není v případě soudů a správních orgánů zcela totožný (s. 130). Autor se v případě rozhodování soudů ve správním soudnictví nezabývá lhůtami stanovenými pro rozhodování soudů zvláštními zákony (s. 129 a násl.). Soud ve správním soudnictví nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí zásadně nezkontroluje (s. 136).

Diplomant by měl být v rámci obhajoby připraven reagovat na všechny uvedené připomínky.

Doporučení/nedoporučení práce k obhajobě	k obhajobě doporučuji
Navržený klasifikační stupeň	dobře (předběžně s výhradou průběhu obhajoby)

V Praze dne 4. 9. 2018

JUDr. David Kryska, Ph.D.